

Achter maskers

Achter maskers

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Noah Lavrijs
ISBN: 9789403658544
© M.G. Crow

Proloog

Ze opende haar ogen. Naakt lag ze in een onbekende kamer, vastgebonden op een matras. Haar huid stond vol kleine bobbeltjes. Ze rilde, al was ze omringd door kaarsen. De dansende vlammetjes gaven licht, maar geen warmte.

Haar laatste herinnering was dat ze op weg was naar de markt. Ze droeg een zware mand gevuld met boodschappen. Vanaf daar begon alles wazig te worden.

Een man met een zwart masker knielde bij haar. Zijn indringende blik viel moeilijk te negeren. De gaten in zijn gelaatsbedekking accentueerden zijn kille blauwe ogen. Hij straalde een charisma uit, dat haar even erg deed smelten voor hem als huiveren.

“Ze is wakker!” juichte hij.

Het jonge meisje merkte dat er meerdere mensen aanwezig waren. In een hoek onderscheidde ze twee schimmen.

De man stond op. Zijn stem klonk vrij jong en bekend in de oren. Wie was hij? Ze pijnigde haar hersenen toen hij haar de rug toekeerde.

“Heren, jullie geloofden me niet!” riep hij uit. “Ik breng jullie een vers snoepje! Dit is ons geheim!”

De twee gemaskerde mannen in de hoek van de kamer keken elkaar aan. Ze waren verbijsterd.

Hun jonge kompaan stond bij het meisje, alsof hij een kat was die hen een muis aanbood. Ze sloot haar ogen toen mannenhanden haar begonnen te betasten, hopen dat ze snel zou ontwaken uit deze nachtmerrie.

De jonge man raakte haar niet aan. Geamuseerd keek hij toe. Hij had belangrijke mannen in zijn macht. Geduldig

wachtte hij zijn beurt af, slurpend van een glas rode wijn en spelend met zijn dolk. Hij genoot van haar kreten. Ze klonken hem als muziek in de oren.

1

Venetië, 1780

Verscholen in een donker portaal probeerde Francesca de nacht door te komen. Honger en kou hadden haar in hun greep. Ze begon te verzwakken. Dagenlang had ze niet gegeten. Haar maag had het rammelen al opgegeven. Met bevroren handen trok ze de wollen sjaal rond haar uitgemergelde lichaam.

Trots belette haar om haar lichaam te verkopen voor geld en voedsel. Stelen zou ze nooit overwegen. Ze was opgevoed door een oude priester. Dankzij hem gebruikte ze de bijbel als leidraad. Ze kende hem volledig uit het hoofd.

Om voldoende vocht binnen te krijgen, at ze ijspegels. Die deden haar ingewanden geen deugd. De kou sneed door haar als een mes. Zelfs op het Canal Grande dreven brokken ijs. Hier en daar waagde een moedige gondelvaarder zich ertussen.

Een luide kreet deed Francesca opschrikken. Hij oversteeg het feestgedruis dat op de achtergrond weerklonk. Het was carnaval: alles was mogelijk. Iedereen droeg maskers. Individuen met kwade bedoelingen kregen vrije speelruimte. Daar was het meisje zich ten volle van bewust. Er werden de laatste vijf jaar regelmatig meisjes uit de rivier opgevist. Ze stierven een gruwelijke dood. De dader liep vrij rond. Als ze hieraan dacht, rilde ze niet alleen van de kou.

Met snel kloppend hart waagde Francesca het om discreet achter de muur te kijken. Ze zag enkele mannen

weglopen. In een plas bloed lag een lichaam. Toen het groepje uit het zicht verdwenen was, verliet Francesca haar schuilplaats. Angstvallig keek ze om zich heen. Had iemand haar gezien?

Ze ging naar het slachtoffer en boog zich eroverheen. Het warme mannenlichaam bleef roerloos liggen. Gebroken ogen starden haar aan vanachter een masker. Zijn linkerzijde was helemaal opengehaald. Het bloed gutste eruit.

Francesca beefde. Hij was dood. Haar oog viel op de volle beurs aan zijn gordel. Wie hem had vermoord, had het alleszins niet op zijn geld voorzien.

Aarzelend besloot ze dat ze de goud- en zilverstukken beter kon gebruiken dan de dode. Al biddend stak ze haar hand uit naar de zware geldbeugel. Ze haalde hem van zijn gordel, God dankend voor deze kans.

De realiteit drong tot haar door. Als iemand haar hier zou vinden, was ze verdachte nummer één, ook al had ze het moordwapen niet bij zich. Ze zou hangen voor een misdaad die ze niet had begaan.

Een gouden cachetring verried dat het slachtoffer van hoge afkomst was. Hij was geen arme stakker die niet gemist zou worden zoals zij. Hoe zou ze haar plotse rijkdom verklaren?

Naderende voetstappen schrikten haar op. Als ze betrapt zou worden bij het lichaam met de beurs in haar handen, zou het voor haar niet goed aflopen. Ze begon te bidden. Diskreet wendde ze haar blik van de vreemdeling die haar benaderde af. Vluchten had geen zin meer. Hij had haar gezien.

“Er bidt nog iemand voor zijn ziel,” merkte de man op.

"Ken je hem?" vroeg Francesca, die meer bad voor haar eigen zielenheil dan voor dat van de overledene.

De man knikte.

"Hoe minder je weet, hoe beter," merkte hij op.

Zijn stem klonk warm en vriendelijk. Francesca merkte dat hij haar niet verdacht. Ze kreeg de indruk dat hij meer wist. Het leek haar verstandig het niet over de dode te hebben.

"Ik heb honger," smeekte ze. "Vergeef me dat ik in de verleiding kwam om ..."

De man reikte haar de hand. Dit gebaar deed haar naar hem opkijken. Hij torende een groot stuk boven haar uit. Zijn lange bruine haren vielen vanonder zijn hoed over zijn schouders. Hij was gehuld in een lange zwarte mantel. Een eenvoudig wit bauta masker bedekte zijn gezicht.

Hij boog zich om haar overeind te helpen. Hierbij kon ze recht in zijn heldere bruine ogen kijken.

"Zin om een hapje te eten?" vroeg de vreemdeling. "Ik trakteer."

Francesca was zo wanhopig en uitgehongerd dat ze het aanbod aannam. De beurs van de dode liet ze naast het lichaam liggen.

In de zaal van kasteel Sandrini speelde zich een orgie van elkaar overheersende parfums en dronken mensen af. Een meisje ontliep bewust het feestgedruis in de grote zaal waar het orkest speelde. De drank vloeide rijkelijk. Niemand lette op haar toen ze zich naar de tuin begaf.

Het bombastische feestgedruis was haar teveel geworden. Ze was amper ouder dan Francesca. Ondanks haar ranke figuur was ze goed doorvoed. Om haar

schouders hing een mantel van zilvervos. Haar grote groene ogen werden geaccentueerd door een sierlijk masker in de vorm van een kattensnuit. De witgepoederde pruik verhulde lange donkerblonde haren.

Ze kon haar verloofde missen als kiespijn. Iemand anders had haar hart. Ze keek op toen haar geliefde haar benaderde. Hij omhelsde haar. Hartstochtelijk begonnen ze elkaar te kussen.

"Chiara, weet jij waar je broer rondhangt?" vroeg de jongeman.

Ze schudde haar hoofd en drukte haar lippen tegen de zijne. Zijn donkerbruine ogen staarden haar verlangend aan. Hij nam zijn masker af.

"Ik denk dat we weten waar hij heen is," antwoordde Chiara. "Marcello, is het gelukt?"

Marcello knikte.

"Je weet wat er op het spel staat," zuchtte Chiara. "Vertel nog aan niemand dat het niet alleen om ons alleen gaat."

"Dat weet ik," fluisterde Marcello. "Maar kon je nu echt de rest niet inlichten?"

"Nu nog niet!"

Het tweetal wierp elkaar een samenzwerende blik toe. Ze slopen ongemerkt naar binnen, de trap op.

Marcello merkte dat er verschillende genodigden op het feest ontbraken. Het was niet aan hem om de gasten te controleren. Hij had een vermoeden waar Chiara's broer was. De zijne zag hij ook nergens. Hij besloot zijn aandacht aan Chiara te besteden in plaats van hem te gaan zoeken.

In de kleedkamer van het theater zat een man voor een spiegel zijn make-up af te vegen. Het applaus galmde nog na in zijn hoofd. Het gaf hem de kick die hem de planken op dreef. Achter hem hing de jurk die hij op het podium had gedragen. Vrouwenrollen spelen was zijn passie.

Hij greep de dolk uit zijn lade toen hij iemand zijn kleedkamer hoorde betreden. Hij draaide zich om en liet opgelucht zijn wapen zakken toen hij een jongeman zag verschijnen.

"Vincenzo, hoe ben jij hier binnengeraakt?" vroeg hij.

"Ik heb mijn connecties, Angelo," antwoordde Vincenzo.

De verwilderde blik in zijn grijsgroene ogen deed Angelo inzien dat Vincenzo zijn hulp nodig had. Hij kende diens plannen.

Vincenzo sloeg zijn mantel opzij en onthulde de bloedsporen op zijn mouw.

"Is het gelukt?" vroeg Angelo.

Vincenzo knikte.

"Kan je me helpen? Ik moet dit hemd kwijt."

"Natuurlijk, mijn liefste," antwoordde Angelo.

Opgelucht dat hij zijn geliefde veilig terug zag, viel hij in zijn armen. De twee mannen begonnen elkaar te kussen, waarbij ze elkaars kleren losmaakten. De wereld rondom hen leek even te verdwijnen. Ze hadden enkel oog voor elkaar.

Francesca greep het bestek. Ze keek haar weldoener vragend aan, terwijl ze de geur van de gebraden kip opsnoof. Het water kwam haar in de mond.

De gemaskerde man had voor zichzelf geen maaltijd besteld. Voor zichzelf had hij enkel wijn besteld. Langzaam

slurpte hij van zijn drank, die hij onder de vooruitstekende kant van zijn masker hield. Hij wilde zijn masker absoluut niet afzetten.

"Val aan! Ik heb vandaag genoeg gegeten," zei hij.

Francesca was uitgehongerd. Ze liet het zich geen twee keer liet zeggen. Tot haar grote ontsteltenis vergat ze hierbij haar gebed. Ze legde haar half opgegeten kippenbout op haar bord en sloeg een kruisteken. Hierbij voelde ze de vertederde blik van de man over haar. Ze liet spontaan haar hoofd zakken om hem te ontwijken.

"Zeker dat je je roeping niet hebt gemist?" grinnikte hij.

Onthutst keek Francesca hem aan. Zijn heldere bruine ogen deden haar blozen. Ze probeerde er niet in te kijken.

"Moeder Luisa heeft momenteel geen plaats voor nieuwe novices. Ik weet echt niet meer waar naartoe, heu ..."

Ze kende zijn naam niet. Zou ze die durven vagen? Aan zijn stem en houding kon ze opmaken dat hij nog jong was.

"Mijn naam is Marco. Ik speel bewust verstoppertje. Niet omdat jij niet mag weten wie ik ben; wel omdat niet iedereen te vertrouwen is. Die ene keer op het jaar dat ik mijn gezicht kan verbergen en mezelf kan zijn ... Pak me dat niet af," zei hij na een korte stilte.

Hij had zijn handschoenen uitgetrokken. Francesca merkte dat zijn handen te goed verzorgd waren om die van een werkmans te zijn. Toch had hij eelt op zijn vingertoppen, vooral op die van zijn linkerhand.

Hij merkte dat ze hem observeerde. Onder zijn masker verscheen een glimlach op zijn lippen.

Francesca voelde zich op haar gemak bij hem. De kip was heerlijk. Na het eten dutte ze in. De gemaskerde vreemdeling hield de wacht.

2

De feestzaal van kasteel Sandrini lag erbij als een slagveld. Gevallen bekers, gemorst eten en drinken, braaksel en uitwerpselen lagen overal. Decoraties waren afgebroken. Een tafel miste een poot.

Chiara werd wakker. Ze kon niet lang blijven, anders ging men haar missen. Haar vader mocht haar zeker niet met Marcello betrappen. Ze streelde voorzichtig door zijn lange bruinzwarte haren.

Hij was stomdronken en sliep te vast om het te merken. Zonder hem te wekken, stapte Chiara uit bed. Snel trok ze een gemakkelijk zittende jurk aan, die ze had klaargelegd als deel van haar vluchtplan. Ze liep naar buiten, waar een koets op haar wachtte.

Vanuit het keukenraam keek de kokkin haar na.

"Die duivelin is eindelijk weg. Ik weet niet tot wat ze allemaal in staat is!" zei ze, in de veronderstelling dat ze alleen was.

Haar afkeer voor Chiara stak ze niet onder stoelen of banken. De vrome vrouw had het moeilijk met de manier waarop de dochter van de rechter met mannen omging. Ze verweet het haar dat Marcello ook compleet op het verkeerde pad was. Het was een publiek geheim dat die twee een open relatie hadden. Voor Beatrice was dit ongehoord.

Ze draaide zich om. Haar hart stopte bijna toen ze een grote gemaskerde man zag staan. Door de blaffende waakhond had ze hem niet horen binnenkomen.

"Marco, waar was jij?" vroeg ze.

"In bauta de stad verkennen. Ik heb een verrassing voor je," antwoordde hij.

Hij deed zijn mantel opzij. Francesca, die hij er mee onder had warm gehouden, beet op haar tanden. Ze verstopte zich achter zijn rug.

"Beatrice, dit is Francesca," zei Marco.

Hij ging opzij zodat dat kokkin Francesca zag. Beatrice sloeg haar handen op haar heupen en schudde haar hoofd.

"Marco, dat kind is vel over been. Haar handen en lippen zijn kapot. Ik ga eerst vet op haar gekloofde handen en lippen doen," zei ze met een zucht.

Francesca zag de vuile vaat met de etensresten van het feest van de avond ervoor liggen. Ze keek naar Marco die aan tafel ging zitten en zijn hoed erop legde. Hierna zette hij zijn masker af. Hij had haar zijn naam toevertrouwd. Nu zou ze zijn gezicht zien.

Instinctief vertrouwde ze hem. Ze had er geen bezwaar tegen om dicht bij hem te blijven. Ze vond het aangenaam.

Hij keek haar aan. Haar hart begon sneller te slaan. Ze had geen idee gehad hoe ze zich zijn gezicht moest voorstellen. Hij was knapper dan ze had verwacht. Zijn ogen waren het aantrekkelijkste aan hem. Nu ze zijn neus, kin en kaaklijn kon zien, werd ze helemaal overrompeld door een haar ongekend gevoel. Het was niet onaangenaam, al deed het haar wangen rood kleuren.

Hij kwam bescheiden over, ook al had hij een hogere status dan Beatrice. Toen ze die ochtend ontwaakte in de herberg, had hij haar aangeboden om bij hem te komen werken. Hoeveel had hij te zeggen? Ze wist enkel dat hij Marco heette en op het kasteel woonde. Ze schatte dat hij

niet veel ouder dan zijzelf was. Rond de twintig, vermoedde ze.

Dankbaar had ze zijn aanbod aangenomen. Potten en pannen schrobben was een eerbare manier om in haar levensonderhoud te voorzien. Alles was beter dan op straat te leven.

Ze keek op toen Beatrice met een pot vet verscheen en de inhoud ervan op haar gekloven handen en lippen begon te smeren.

“Jij kan niet helpen afwassen,” merkte de kokkin op. “Je bent zo mager dat ik vrees dat je gaat breken als je die aangekoekte jus los moet schrobben.”

“Dan help ik wel,” stelde Marco voor.

“Jij kent je plaats niet,” zuchtte Beatrice.

“Ik ga mijn broer niet storen.”

“Zijn duivelin Chiara is al weg. Je moet niet bang zijn hen te storen.”

Marco greep de beker melk die ze hem voorschotelde. Ze schonk er ook één voor Francesca in. Het meisje knikte dankbaar. Aan Marco's gezicht oordeelde ze dat hij minder opgezet was met Beatrices opmerking.

Ze besloot voor alle veiligheid te zwijgen.

Zenuwachtig klopte een man aan bij een prachtige villa. Hij werd binnengelaten door een fraai uitgedoste bediende. De magistraat moest de rechter het slechte nieuws brengen dat zijn toekomstige schoonzoon in het mortuarium lag.

De moord was een mysterie. Het slachtoffer had zijn een volle beurs nog en al zijn juwelen. Roofmoord was

uitgesloten. Wie wilde de jonge burggraaf Renato Di Massi dood?

De rechter was erg gesteld op de jongeman. Onthutst liet hij zich op een stoel zakken, bijgestaan door zijn kinderen. Zijn zoon en dochter keken elkaar aan.

Chiara deed alsof ze verdriet had toen ze het nieuws vernam. Omdat ze zich niet wilde verraden tegenover de jonge magistraat, verkoos ze zich terug te trekken op haar kamer. Ze wenste niet te trouwen met een man die haar kort wilde houden. De dominante aard van de burggraaf stond haar niet aan. Zijn dood was voor haar geen verrassing.

Vincenzo besloot zijn vader en de magistraat met rust te laten. Zijn zusje had hem harder nodig. Hij volgde haar en klopte aan.

Chiara liet haar broer binnen. Hij ging naast haar op het bed zitten.

"Wees niet jaloers op Angelo's talent. Je was daarnet zeer overtuigend. Ik zou bijna geloven dat je Renato mist," fluisterde hij.

"Waren er getuigen?"

Vincenzo schudde zijn hoofd.

"De dolk zwemt al lang in het Canal Grande. Angelo heeft me verder geholpen. Je weet dat ik alles doe voor mijn zusje."

Chiara haalde opgelucht adem. Haar broer kon het niet aanzien dat haar verloofde haar sloeg en vernederde. Hij haatte Renato. Dat gevoel was wederzijds.

"Ik hoop dat vader me niet aan een volgde ramp koppelt," zuchtte Chiara.

“Als hij slim is, weet hij dat Marcello nu aan zet is. De Sandrini’s zijn onze vrienden, op de baron na.”

“Enzo, wat als vader ...”

“Zusje, die bespeel ik wel.”

Chiara viel haar broer om de hals. Ze kende zijn plan. Toen ze de avond ervoor enkel Marcello zag terugkeren, was ze even in paniek.

“Marcello was bij mij op het kasteel,” fluisterde ze.

“We zijn elk onze weggegaan. Ik was in het theater bij Angelo.”

“En Marco?”

“Die duikt wel op. Hij ging checken of alles in orde was.”

“Ik denk dat Beatrice me zag vertrekken.”

“Die dimt wel voor Marcello en zeker voor Marco.”

“Ik kan niet geloven dat ...”

“Sst, verraad ons niet.”

Beatrice beet op haar tong toen ze Francesca rondleidde in de dienstvertrekken van kasteel Sandrini. Het wat schuwe meisje beviel haar. De kokkin werkte al een kwarteeuw voor de baron. Ze had zijn vader nog gekend en hem zien trouwen met de barones.

Als weduwe had ze al haar kinderen overleefd. Daarom wierp ze zich op als de moederkloek voor het personeel.

Francesca had ervan genoten hoe ze met Marco kibbelde over de afwas. Ondanks haar protest had ze niet kunnen voorkomen dat hij haar hielp om de vette schotels schoon te schrobben.

Het was haar niet ontgaan dat de kokkin hem mocht. Over zijn oudere broer Marcello kon ze geen goed woord over haar lippen krijgen. De hele tijd had ze ook zitten

vloeken op zijn hond. Het dier had Francesca zwaar doen schrikken toen ze hem passeerde. Naar haar gevoel kon ze beter niet te dicht in de buurt komen van de mastiff die haar het gevoel gaf dat hij haar met haar en huid wilde verscheuren.

Francesca had gezien dat Marco zijn irritatie afreageerde met de schuurspons. Hij was het niet met Beatrice eens. Ze kreeg het gevoel dat hij dol was op zijn broer, al was hij volgens de kokkin een compleet ander type.

Als nieuw dienstmeisje besloot ze om geen oordeel te vellen over mensen die ze niet kende. Ze was Marco dankbaar dat hij haar deze kans had aangeboden. Wel was ze overdonderd toen Beatrice aanhaalde dat hij de jongste zoon van de baron was. Hij gedroeg zich volgens haar niet als iemand van adel.

Tevreden keek ze rond in haar kleine kamertje. Het bed met stromatras was een luxe tegenover wat ze gewend was op straat.

Marcello ontwaakte met een fikse kater. Hij taste naar de lege plaats naast hem. Chiara was weg. Hij scharrelde door zijn eigen braaksel. In zijn hoofd speelde een slechte drumband. Het geluid van de viool uit de kamer ernaast, maakte het alleen maar erger.

Zuchtend kwam hij overeind. Hij sloeg het laken rond zijn naakte lichaam. Dat hij zichzelf vol smeerde met zijn voormalige maaginhoud, nam hij erbij.

Hij stak zijn hoofd naar buiten. Er was niemand te zien. Hij sloop naar de deur ernaast, slaakte een diepe zucht van ergernis en klopte aan.

Marco deed open. Hij hield zijn viool in zijn hand.

"Hoi, broer. Je leeft nog," zei hij.

"Amper," geeuwde Marcello. "Het laatste wat ik nu wil horen is dat jammerhout van je! Straks gooi ik dat ding in de haard."

"Ook een goedemiddag," grinnikte Marco. "Ik zal elders oefenen."

Marcello was zich ervan bewust dat hij geen fraai zicht was. Mopperend liep hij naar zijn kamer, nagekeken door een hoofdschuddende Marco.

Mijn broer is niet aanspreekbaar. Ik ga hem nu niet lastigvallen met mijn plan. Ik kan hem het beter uitleggen als hij nuchter is dat ik iemand heb gevonden die sprekend lijkt op iemand die we dood wanen.

Marco besloot dat Marcello best zijn kater kon uitzweten voor hij hem over Francesca vertelde. Hij nam zijn vioolkoffer en stopte het instrument erin. Onder zijn arm nam hij een tas met partituren.

Hij sloeg zijn mantel over zijn schouders en vertrok naar buiten. Het was koud in de tuin. Hij liep een pad op. Toen niemand op hem lette, nam hij een andere afslag.

Het nieuws van de moord op Renato De Massi bereikte de familie Sandrini. De baron zette zich achter zijn bureau. Hij liet zijn hoofd hangen. De rechter en hij waren beste vrienden. Hun kinderen waren samen opgegroeid. Hij was er zich van bewust dat Marcello teleurgesteld was toen de rechter Chiara aan Renato koppelde.

Zelf had hij voor zijn oudste zoon een andere partij voorzien. Een gruwelijk drama had daar een stokje voor gestoken.

Baron Sandrini greep een glas cognac en dronk het in één teug leeg. Hij keek op en zag Marcello in het deurgat verschijnen. Zijn oudste zoon had zich gefatsoeneerd.

“Waar is Marco?” vroeg de baron.

Marcello haalde zijn schouders op. Hij wist perfect waar zijn jongere broer was. Hun vader mocht het niet weten.

“Renato is dood,” zei de baron.

Marcello liet zijn hoofd hangen. Hij deed alsof hij van slag was. Renato en hij waren goede vrienden, tot hij de jonge burggraaf en voormalige buurman beter leerde kennen. Toen hij zich verloofde met Chiara, bekoelde hun band helemaal.

“Misschien is het geen slecht idee dat jij met Chiara trouwt,” vervolgde de baron.

“Zeker?”

Marcello wilde niet te enthousiast reageren. Dat hij niets liever wilde, mocht hij niet laten merken. Hij kende zijn vader en vreesde dat hij zich zou kunnen bedenken. Dat zou een ramp zijn, wetend waarom Chiara zich zo snel mogelijk van haar verloofde wenste te ontdoen.

Marcello kende haar goed genoeg. Het kostte hem moeite zijn mond niet voorbij te praten tegen zijn broer en vrienden.

Marco kon de slaap niet vatten. Hij greep enkele boeken uit zijn kast en trok ermee naar de dienstvertrekken. Hij stopte voor de kamer van Francesca. Ze had hem verteld dat ze kon lezen.

Even aarzelde hij. Voor de moed hem in de schoenen zonk, klopte hij op de deur.

Francesca deed open. Ze liet hem binnen. Met grote ogen keek ze naar de boeken die hij bijhad. Het waren andere genres dan ze gewend was. Ze had tot dan toe enkel de Bijbel en de preken van vader Salvatore gelezen.

"Er is wat vertaald werk bij," zei Marco. "Ik heb hier enkele stukken van Shakespeare en Molière. Zin om wat cultuur op te doen?"

Francesca snuffelde tussen de boeken. Ze snoof de geur van leer, hout en perkament op.

"Ik denk niet dat vader Salvatore deze dingen zou goedkeuren. Hij zou het duivelse geschriften vinden. Geloof jij ergens in?" mijmerde ze luidop.

"Ik weet niet waarin ik moet geloven," bekende Marco. "Ik kom uit een wereld van schone schijn en wit gepoederde pruiken. Mijn stand gaat naar de kerk om daar rijkelijk het offerblok te vullen en daarna hun magen. Ik heb hier genoeg gezien op feesten die mijn ouders organiseren. De zeven hoofdzonden worden met de voeten getreden. Toch heb ik God nog niemand zien doodbliksemen."

Francesca's mond viel open. Wat moest ze hierop zeggen?

"Bedankt om me deze boeken te lenen," fluisterde ze.

"Ik heb ze al gelezen."

Hij stond op en wenste haar een goedenacht. Ze deed hetzelfde. Met grote ogen keek ze hem na toen hij de kamer verliet.

Wat had ze anders verwacht? Dat hij zou blijven? Waar zaten haar gedachten?

3

Februari 1775

Een oorverdovend applaus vulde de theaterzaal toen het doek viel. De prominenten stonden op. De baron en de rechter liepen naar de foyer. Ze keken op toen een jonge kerel hen vergezelde.

“Prachtige voorstelling,” zei Renato met een glimlach.

“Je hebt gelijk,” zei de baron. “Laat mijn vrouw en zonen vertrekken. Wij hadden een afspraak?”

De rechter steunde op zijn stok. Het was bijna carnaval. Het idee van Renato stond hem niet aan. Hopelijk loog de jongeman over wat hij hen zou laten beleven. Naarmate het plan vorm kreeg, begon de rechter te twijfelen. Indien uit zou komen wat ze van plan waren, zou Venetië op stelten staan!

“Vader, ik ga buiten wachten!” hoorde hij roepen.

Hij draaide zich om en keek naar Chiara. Ze werd gevolgd door Marco, die zijn moeder ondersteunde.

“Waar is Marcello?” vroeg de barones.

“Zijn paard halen,” antwoordde Marco. “Onze koets is klaar.”

“Je vader houdt zich alweer met de rechter en Renato op.”

“Moeder, laat ze.”

Chiara schoot hen als een pijl uit een boog voorbij. Bijna trapte ze op haar lange rokken. Ze kon niet snel genoeg buiten zijn. Haar vader was ervan overtuigd dat ze met haar broer mee zou rijden. Ze had Vincenzo echter na de

voorstelling niet meer gezien. Waar haar broer uithing, waren haar zaken niet. Ze wachtte op een andere lift.

Marcello stuurde zijn zwarte hengst naar de rand van het voetpad. Hij stak zijn hand naar haar uit.

“Een lift, juffrouw?” vroeg hij.

Het meisje stak haar hand uit. Hij geep ze en trok haar mee op zijn paard, dat hij de sporen gaf.

Marco zag hen wegrijden. Hij hielp hun moeder in de koets en stapte vervolgens ook in. Het rijtuig vertrok in dezelfde richting als het paard met de twee tieners. Marco had een vermoeden dat hij zijn broer en de dochter van de rechter niet op het kasteel zou aantreffen. Ze spraken regelmatig af in hun geheime schuilplaats.

Een klop op de deur deed Angelo opkijken. Hij deed argeloos open en schrok toen hij Vincenzo zag staan.

“We moeten praten,” zei de jongen.

Angelo beet op zijn lip. Hij liet hem binnen.

“Waarover?” vroeg hij.

“Je hebt mijn vaders contract getekend.”

“Ja, ik blijf in Venetië.”

“Goed.”

“Nee, ik wil mijn carrière hier uitbouwen. Daarbij wil ik vooral niet uit mijn rol vallen, zoals ik daarstraks bijna deed. Het laatste wat ik nodig heb, is een zestienjarige knaap die me op een manier bekijkt ... zoals jij!”

“Het spijt me,” zuchtte Vincenzo. “Waarom ontloop je mij?”

“Waarom volg jij me als een puppy? Weet je vader dat je hier bent?”

Vincenzo schudde zijn hoofd.